

har været en succeshistorie, for man kan sige, at efter først at have været kritiseret for at have haft en dårlig demokratisk udvikling har Slovakiet bedret sig betydeligt. Man har fået et flerpartisystem og har fået et styre, som er fuldt på højde med styret i de andre demokratier i Europarådet.

Det samme kan siges om Kroatien, som i flere år var observatør og havde det svært med demokratiet, men som efter det seneste valg har opnået en meget fin status og med glæde og fornøjelse er trådt ind i det videre arbejde i Europarådets forskellige udvalg. Til gengæld må man sige, at det konstante smertensbarn i Europarådet, nemlig Tyrkiet, stadig har problemer med demokratiet og stadig har problemer med retssystemet og fængslerne. Vi har hørt beretninger om tortur, og der har sågar været en sag, hvor Danmark har været involveret. En dansk statsborger blev udsat for tortur i tyrkiske fængsler, og Tyrkiet tilstod faktisk, at man vidste, at der forekom tortur i tyrkiske fængsler. Det var jo en tilståelsessag, som man kun kan beklage og sige, at det var et eksempel på, at selv mange, mange års medlemskab af Europarådet altså ikke er nogen garanti for, at så er alt i den skønneste orden.

Rusland og Tjetjeniensagen er også et eksempel på, at Europarådet ikke kan udføre mirakler og ikke kan gennemtvinge ændringer, men kun prøve at få en dialog i gang og gennem dialogen og de sanktioner, man nu råder over – hvad enten det er fratagelse af stemmeret, suspension eller eksklusion af medlemslandet – prøve at få det pågældende land på bedre tanker. Men sætte magt bag ordene kan man ikke, og det er heller ikke Europarådets formål. Europarådets formål er overvågningen, dialogen, parlamentarikerkontakterne og konventionssammenholdet, og de metoder går vi i Det Radikale Venstre varmt ind for. Vi mener, at succeserne er i over-tal, og at udviklingen går i den rigtige retning. Men der er tilbageslag indimellem, det skal der ikke lægges skjul på, og det beklager vi dybt.

Et af de fremskridt, der er sket i det sidste halvandet år i Europarådet, er, at man er blevet bedre til at samarbejde med de øvrige europæiske organisationer. Det gælder OSCE – OECD har man altid samarbejdet med – for her er der i hvert fald sket fremskridt, og jeg mener også, at det slutdokument, der er kommet i forbindelse med udarbejdelsen af EU-charteret, er et eksempel på, at man kan finde ud af at samarbejde, så man ikke laver dobbeltarbejde, ikke øde-

lægger hinandens områder og ikke træder hinanden over tæerne. Jeg synes, det er et flot resultat, der er opnået i forbindelse med samarbejdet mellem EU og Europarådet på menneskerettighedsområdet. Målet er først og sidst respekt for de europæiske værdier, og jeg mener, det er fantastisk vigtigt, at vi sørger for, at Europarådet fortsat har gode arbejdsforhold.

Det Radikale Venstre støtter det fremsatte forslag til vedtagelse.

Keld Albrechtsen (EL):

Vi er i Enhedslisten glade for, at der, som det jo ser ud til, kan være enstemmig tilslutning i Folketinget til en vedtagelse, der i virkeligheden går ud på at styrke de centrale kerneområder i Europarådets arbejde, først og fremmest spørgsmålet om menneskerettighederne og Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Der er jo overordentlig stor grund til fra dansk side at gøre en ekstra indsats på det område, så det er vi glade for.

Vi ser også Europarådet sammen med FN og OSCE som de institutioner, der kan komme til at udgøre et troværdigt alternativ til den unionsopbygning, som i øjeblikket finder sted, pegende frem mod vedtagelsen af en EU-forfatning, en forbundsstatsforfatning, i 2004-2005, sådan som det jo ligger i kortene på topmødet i Nice til december. Det er utrolig vigtigt, at organisationer som FN, OSCE og Europarådet ikke tømmes for indhold og undermineres både juridisk og praktisk af EU og Verdenshandelsorganisationen, WTO, som det sker i øjeblikket.

En af problemstillingerne i den forbindelse har jeg allerede været inde på tidligere i debatten, nemlig forholdet til EU-charteret, som bliver en del af den kommende EU-forfatning og altså på sigt desværre vil gøre EF-Domstolen til det centrale organ, også på menneskerettighedsområdet. Men sagen har også en praktisk side. Jeg læste her i formiddags med meget stor interesse et interview med Peer Lorenzen, den danske dommer ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, som mener, at domstolen nu er meget langt fra at kunne opfylde den funktion, den har til opgave, nemlig at behandle sagerne. Der er en stadig voksende pukkel af sager, sagsbehandlingstiden trækker ud og trækker ud, og det er også baggrunden for – hvilket jeg er meget glad for understreges i det forslag til vedtagelse, som ligger her i dag – at Danmark skal gøre alt, hvad vi overhovedet kan for at sikre de